

Morph uge 5

GUD OG GAVER

Is.
Is som i isvaffel?
Ja. Is.
Hvad med det?
Jeg kan lide det.
Kan du lide det?
Ja. Jeg kan lide is.
Godt nok.

Blå.
Blå? Ligesom farven?
Ja. Blå ... ligesom farven.
Hvad med det?
Jeg kan lide det.
Du kan lide blå.
Ja.
Godt nok.

Solnedgange.
Solnedgange?
Ja. Solnedgange.
Hvad med dem?
Jeg kan lide dem.
Du kan lide solnedgange?
Ja. Jeg kan godt lide solnedgange.
Godt nok.... Du kan lide is, farven blå og solnedgange.
Ja.

Forestil dig et øjeblik ... Du spiser is, mens du ser solnedgangen over et blå ocean. Er det ikke perfekt?

Stilhed. Ingen reaktion. Hjernen kværner rundt. En ærlig tanke dukker frem ...

Næsten.
Næsten?
Næsten.
Hvad ellers?
Jordbærsmag.
Jordbærsmag?
Ja med jordbærsmag!
Ikke forstået!
Is med jordbærsmag. Den er god. Det skal smage af jordbær.

Så du spiser en jordbæris, mens du nyder solnedgangen over det blå ocean. Er det så perfekt?
Perfekt med fersken.
Perfekt med fersken?
Ja. Perfekt med fersken. Min anden favorit is.
Så det er enten is med jordbærsmag eller is med ferskensmag?
Ja da, det er rigtigt.
Godt nok.

LIV

Indhold i livet. De gode ting vel at mærke ...

Solens varme. Nyfalden sne. Lange ture med en ven. Egetræer. Bølger der ruller ind mod stranden. Middage med stearinlys. Fodbold. Chokolade kage. Vandmelon. Svømmepøl. En nyfødt baby. Frøer der hopper ved søbredden. Fugle der kvidre. Lønsedler. Forår på landet. Byens lys. Fredag aften. Lugten af nyslået græs. Holde hånd med kæresten. Blå himmel. Stjerne fyldte nætter. Friskbrygget kaffe. Efterårsblade. Falde i søvn. Eventyr. Skovbevoksede stier. Søer i solskin. Helligdage. Stille øjeblikke. Tidlig om morgenen. Sent om aftenen. Trofaste venner. Gamle gulnede breve på loftet. Latter. Sang. Et glas iste.

"Gud så alt, hvad han havde gjort, og det var såre godt" (Første Mosebog 1:31).

Lad os tage en lille pause. Der er en anden liste, en ikke god liste, en foruroligende liste. Vi venter med den til en anden dag. Lad os fokusere lidt ved de gode ting i livet. Kan vi lege? Nogle synes ikke, vi kan.

Livet er alvorligt - Gud er alvorlig.

Ja. Gud er alvorlig. Men kan vi ikke lege? Ville Gud ikke ønske, at vi leger? Ville Gud ikke have os til at nyde de gode ting? Ville Gud ikke have os til at grine og synge og hoppe og omfavne og spise is med jordbærsmag, mens du ser hans sol gå ned over det blå ocean?

Lad os være ærlige. Lad os være ucensurerede. Lad os være sårbare.

Klar? Så starter vi.

Vi kan godt lide ting. Vi kan godt lide chokolade pie. Vi kan godt lide is. Vi kan godt lide latter og dans og sang, og slentreture. Vi kan godt lide at være sammen med venner. Vi kan godt lide at være alene. Vi kan lide at lytte til musik. Vi kan godt lide at lave musik. Vi kan lide at elske. Vi vil gerne heppe på vores favorit hold. Vi kan godt lide at løbe og cykle og svømme og gå. Vi kan godt lide en masse ting.

Vi kan godt lide ting. Men må vi? Er det OK at lide disse ting? Vi skal *elske Gud af hele vort hjerte, sjæl og sind*. Vi skal *ikke have andre guder end Gud*. Vi har talt om Guds bud. Ting kan blive guder. Er *ting* forkerte? Er *ting* onde?

Der skal kunne skelnes. Vi mærker det. Vi ved det.

Hvad skal vi gøre?

Vi må være forsigtige med dette "tveæggede sværd",

"For Guds ord er levende og virksomt og skarpere end noget tveægget sværd; det trænger igennem, så det skiller sjæl fra ånd og marv fra ben og er dommer over hjertets tanker og meninger."(Hebr 4:12).

Vi skal opdage noget om det i livet, der både er nyttigt, sundt, grufuldt og brutalt. Noget skal være delt, noget skal ophøjes, og noget skal afsløres.

Men hvad? Hvad er forskellen? Lad os slutte os til Salomon i hans søgen.

SALOMONS SØGEN - FRA TIDLIGERE...

Salomon er fast besluttet på at *"udforske med visdom, alt, hvad der sker under himlen"* (Prædikerens Bog 1:13). Vi lyttede til, hvad han ikke fandt. Lad os overveje, hvad han fandt.

Du husker han søgte "fornøjelse" ...

"Latter," sagde jeg, *"er tåbeligt. Og hvad kan glæde udrette?"* (Prædikerens Bog 2:2).

Så læste vi om hans frustration med at præstere noget ...

Mit hjerte tog glæde i alt mit arbejde ... Men da jeg undersøgte alt, hvad mine hænder havde gjort, og hvad jeg havde slidt for at opnå, var alt meningsløst, en jagen efter vind; intet var opnået under solen. (Prædikerens 2:10-11).

Han vendte sig mod visdom ...

"Hvad opnår jeg, ved at være vis?"

Jeg sagde i mit hjerte: *"Det er også meningsløst." ... Ligesom tåben, skal den kloge mand også dø!* (Prædikerens 2:15-16).

Så glæde gjorde det ikke.

Præstation gjorde det ikke.

Visdom gjorde det ikke.

Kan du huske resultatet?

Så jeg hadede livet ... (Prædikerens 2:17).

Men hvad så? Vil han bare lade det blive ved det? Vil han bare folde sine arme, ryste på hovedet, svælge i kynisme, og erklære livet meningsløst? Ikke ligefrem.

Slet ikke.

Salomon **ser** en forskel - han **skiller** tingene ad. Nogle vil finde ham frustrerende. Den kloge vil blive inspireret. Han skriver:

Derfor er min konklusion for det første: At det bedste for mennesket er at glæde sig og nyde livet, så længe han kan; og for det andet: At mennesket bør spise og drikke og nyde frugten af sit arbejde: for det er en Guds gave. (Prædikeren 3:12-13).

Er det ikke lidt uforståeligt! I ét åndedrag fastslår han sin frustration med livet. I næste åndedrag anbefaler han os at være glade og finde tilfredsstillelse i vores arbejde. *Det er Guds gave.* Man kan ikke have det både og, Salomon.

Hader du det? Glæder det dig? Hvilket er det?

Alt var meningsløst, en jager efter vind (Prædikeren 2:11).

Og alligevel må vi...

Spise og drikke og finde tilfredsstillelse i vores arbejde. Også dette, er fra Guds hånd. (Prædikeren 2:24).

Denne mand taler fra begge sider af munden.

Eller gør han? Kan han have opdaget noget væsentligt? Kan vi finde dyb visdom i Salomons kommentarer til livet?

DET, ELLER DET

Overvej nøje en anden vigtig opdagelse fra Salomon ...

Gud har sat evigheden i menneskets hjerte (Prædikeren 3:11).

Der er det ord igen: **hjerte**. Gud har sat evigheden i vore hjerter.

Vi er skabt, vores hjerter er skabt, med en sult efter noget stort, nej, ikke bare stort, noget uendeligt, noget evigt. Igen, "*Gud har sat evigheden i menneskets hjerte*" (Prædikeren 3:11).

Sådan er vi skabt.

Det er vores design.

Det er vores længsel.

Det er vores sult.

Det er vores stræben.

Stræben efter det evige.

Vi ønsker DET.

Vi har en sult efter DET.

Vi søger DET.

Vi tørster efter DET.

Vi vil DET.

Men ...

Gud har sat evigheden i menneskets hjerte (Prædikeren 3:11).

Der er noget i den måde vi er bygget, vores design, der noget der længes efter, det endelige, det store, det altid eksisterende, det evige.

Vi leder efter DET i arbejde.

Hvad ser vi?

Ikke DET. Bare det.

Vi leder efter DET i nydelse.

Hvad ser vi?

Ikke DET. Bare det.

Vi leder efter DET i præstation.

Hvad ser vi?

Ikke DET. Bare det.

Men Gud har sat evigheden i menneskets hjerte. Sådan er vi skabt.

Vi vil ikke bare have det. Vi ønsker DET.

Så hvad sker der? Livet kan blive ganske grimt.

Hun var skabt med evigheden i sit hjerte. Hendes hænder tager fat og hun klatrer højere og højere op af karrierestige ... den næste udfordring ... det næste niveau at overvinde ... de næste kampe at vinde ... det vil være DET. En afhængighed er bliver større, fordi hun aldrig bliver helt tilfreds. Hun kæmper og stræber efter at komme højere og højere, fordi det er aldrig helt DET.

Men det var aldrig tænkt som DET ... bare det.

Han var skabt med evigheden i sit hjerte. Han famler sig frem i smerte fra et højdepunkt til et andet ... den næste drink ... det næste forhold ... det næste DET. En afhængighed er født, fordi han aldrig er helt tilfreds. Han tager gode ting og sætter dem på speed. Han kæmper og kæmper, men hans liv bliver begravet af "KICKS" - der aldrig helt er DET.

Men det var aldrig tænkt som DET ... bare det.

Hun er skabt med evigheden i sit hjerte. Hun aser og maser med det ene forhold efter det andet... den næste ... det næste forhold ... den næste erobring vil være DET. En afhængighed er født, fordi hun aldrig bliver helt tilfreds. Hun kæmper og stræber efter at få en, der endelig vil være DET.

Men de var aldrig tænkt som DET ... bare det.

GUD ELLER GAVER

Salomon ser noget dybt, som vi ikke må gå glip af. Hvad er det han siger om indhold i livet? Disse er ...

... Guds gave. (Prædikerens 3:13).

"Gaven" fra Gud. Gave, ikke gud.

Mennesket er designet med en længes efter *det evige*. Salomon ser en forskel. Det er vigtigt. Måske kan det udtrykkes som dette ...

Lad gaver være gaver og Gud være Gud.

Når vi forventer en gaver at være Gud, vil vi hade disse gaver, fordi de ikke opfylder den evige sult i vore hjerter. Når vi lader gaver være gaver, kan vi nyde disse gaver for hvad de er, snarere end foragte dem for, hvad de ikke er. Gud giver gaver, men gaverne skal ikke give det, som kun GUD kan give.

Han er **den evige**.

Arbejde er ikke **det evige**.

Menneskelige relationer er ikke **det evige**.

Chokoladekager er ikke **det evige**.

Penge er ikke **det evige**.

Sex er ikke **det evige**.

Fodbold er ikke **det evige**.

Ægtefæller er **ikke det evige**.

Børn er ikke **det evige**.

Gud og Gud alene er **den evige**.

Lad os sætte det hele sammen ...

*Elsk **Den Evige** af hele dit hjerte, sjæl og sind, fordi Gud har sat evigheden i menneskets hjerte. Vores hjerter var designet til noget uendeligt, noget storslået, noget evigt. Alt andet vil vise sig at være frustrerende, når det forgæves forsøger at være **det evige**.*

SALOMONS OPDAGELSE

Er det hvad Salomon har opdaget? Vi har endnu ikke hørt, hvordan det hele endte. Hvad var slutningen på hans søgen? Hvor førte det ham hen? Hvad fandt han ud af til slut? Var han nogensinde tilfreds?

Salomon afslører sin opdagelse i sine afsluttende bemærkninger i det sidste kapitel i Prædikerens Bog.

Efter at alt er sagt og hørt, er, der kun én ting tilbage at sige; Hav ærefrygt for Gud og adlyd hans befalinger, for det er hvert eneste menneskes pligt. Gud skal dømme alle vore handlinger – onde som gode – ja, også de skjulte motiver. (Prædikerens 12:13-14).

Hvad siger han?

Salomon giver os så meget, som var blevet åbenbaret ham af Gud på den tid, han levede. Han peger på en tid, en dag, en begivenhed. Han kigger på fremtiden og instinktivt ved han, at han en dag vil stå foran Den Evige.

Så hvad siger Salomon?

Lev for den dag.

Lev for den virkelighed.

Lev for Gud.

Spild ikke dit liv i den tro at gaver er Gud.

Lad gaver være gaver og Gud være Gud.

Lev for Gud.

Eller sagt på en anden måde, en måde, der lyder bekendt nu: Elsk Gud.

Det er dybt. Det er simpelt. Det springer mod os fra hver side i Bibelen.

Husker du Davids eneste ønske? David længtes efter at beskue skønheden i Herren. Kan du se det? David og Salomon havde den samme trang. Begge deres hjerter bankede for "Den Evige".

Ønskede David økonomisk sikkerhed? Selvfølgelig gjorde han det.

Ønskede David venner? Selvfølgelig ønskede han det.

Ønskede David familie? Selvfølgelig ønskede han det.

Ville David have kunnet lide jordbæris? Meget sikkert.

Men David erkendte et dybt ønske, som også var anerkendt af hans søn, Salomon. *Gud har sat evigheden i det menneskelige hjerte, og kun Gud selv kan opfylde denne længsel. "En ting jeg beder om til Herren ... jeg beder om "Det Evige".*

ALLE TILBEDER

Overvej dette. Det er en modig tanke: **Alle tilbeder.**

Alle?

Ja. Alle.

Vi tænker ikke på det som tilbedelse, men overvej det alligevel. Det er ikke et spørgsmål om at tilbede eller ikke at tilbede, det er et spørgsmål om, hvad vi tilbeder. Vi tilbeder den ting, den person, den mulighed der er i centrum af vores passion, vores begær, vores hjerte. Tilbedelse behøver ikke være noget stereotypet religiøst. Masser af tilbedelse er særdeles sekulært. Tilbedelse er udbredt, det er bare ikke altid tilbedelse af Gud.

Overvej det modsatte.

Alt for ofte, når vi tænker på religion eller gudsdyrkelse, handler det ikke om at tilbede.

Gud talte om dette for længe siden gennem Esajas: *"Dette folk snakker mig efter munden, de smigrer mig med deres ord; men deres hjerter er ikke med i det, de siger. Derfor tager jeg hævn over disse hyklere og gør deres vismænd og rådgivere til tåber!"* (Esajas 29:13).

Hvad var tæt på Gud? Deres læber. Hvad var langt fra Gud? Der er det ord igen: deres hjerter.

Deres læber sagde én ting, men deres hjerter var fokuseret på noget andet. De tilbød ikke Gud autentisk. De havde noget andet i centrum af deres hjerter, centrum for deres ønsker, centrum for deres lidenskaber. Det kunne være mange ting. Det kunne været relationelle, finansielle, faglige eller politiske ønsker. Det kunne have været det næste "KICK", det næste eventyr, den næste store ting. Uanset hvad det var, uanset hvad der var deres Gud, så var det ikke den himmelske Gud.

Er det uforståeligt, at religiøse sammenslutninger nogle gange føles uægte eller af plastik?

Er det uforståeligt, at religiøse sammenslutninger nogen gange føles passioneret med intensjon?

Plastik religion er når læberne sige én ting, men hjertet er et andet sted. Der er noget frastødende i dette. Passioneret religion er når hjertet og læber er i resonans med samme ønske. Der er udstråling i det.

DET ANDET BUD

Da vi tidligere beskæftige os med det, der skulle give os sikkerhed, omtalte vi det første af de ti bud: *Du må ikke have andre guder end mig (Anden Mosebog 20:3).*

Når vi overvejer vores følelser, vores begær, vores tilbedelse, overvej da det andet bud: *Du må ikke lave dig noget gudebillede i form af noget som helst oppe i himlen eller nede på jorden eller i havet eller under jorden. Du må ikke bøje dig for et afgudsbillede eller tilbede det på nogen måde... (Anden Mosebog 20:4).*

Oversættelse?

Tilbed ikke ringere ting. Ringere ting vil frustrere dit hjerte. Hjertet er designet til "Det Evige". Er det ikke fantastisk? Bibelen vender tilbage, igen og igen og igen, til samme tema.

Lad Gud være Gud. Stol på Gud. Tilbed Gud. Elsk Gud.

IS, FARVER OG SOLNEDGANGE

Så hvad med is? Hvad med solnedgange? Hvad med jordbæris, mens du betragter solnedgangen over det blå ocean? Hvad med det der udgør livet? Hvad gør vi med de ting?

Leve for dem? Nej

Nyde dem? Ja.

Lad gaver være gaver og Gud være Gud.

Der sker noget interessant, når ting, som udgør vort livsindhold, bliver vægtet korrekt. Vi kan

nyde dem for det de er, snarere end at foragte dem, for hvad de ikke er. Vi er ikke længere besatte af tanker om dem. Vi holder ikke længere et fast greb i dem, klamrer os til dem, eller klager over dem. De er der. Vi kan nyde dem. Vi holder dem synlige i vores hænder.

Gud vil give dem. Gud vil tage dem væk.

Ting vil komme. Ting vil gå.

Nogle vil have mere. Nogle vil have mindre.

Vi vil have tider med overflod. Vi vil have tider med knaphed. Begge har deres plads. Begge er med til at forme os. Begge tjener det formål, at gøre os til den slags mennesker, vi virkelig længes efter at blive. Vi bliver den slags mennesker, der sammen med Paulus kan sige "*Det er ikke fordi jeg led nogen nød, for jeg har lært at være tilfreds med det jeg har. Jeg ved hvad det vil sige at klare sig med lidt, såvel som, hvordan det er at have overflod. Jeg har lært hemmeligheden ved at være tilfreds i enhver situation, hvad enten jeg kan spise mig mæt eller sulte. Alt dette kan jeg klare ved den styrke Kristus giver mig.*" (Filipperbrevet 4:11-13)

Paulus lærte en hemmelighed.
Hvad var hans hemmelighed?

Paulus kunne udholde alle livets forhold gennem den styrke, som blev givet af Kristus.

Hvis Kristus gav styrke, hvad ville han give Paulus styrke til at gøre?

Ville Kristus ikke give ham styrken til at holde det største af Guds bud, "*Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte og af hele din sjæl og af hele dit sind.*" Ville Kristus ikke give Paulus styrke til at opfylde de to første bud, "*Du må ikke have andre guder end mig.*" Og, "*Du må ikke lave dig noget gudebillede i form af noget som helst oppe i himlen eller nede på jorden eller i havet eller under jorden.*" Midt i livets ebbe og flod lærte Paulus at elske "Det Evige".

Lad gaver være gaver og Gud være Gud.

HVISKET VISDOM

Vores rejse begyndte med en hvisken.
Vi lænede os frem.
Vi lyttede intenst.
Vi lader gamle visdomsord tale til os i dag.

Frem for alt andet, vogt dit hjerte, for det er kilden til liv (Ordsp 4:23).

Den visdom gav inspiration til refleksion.
Det inspirerede os til at stille spørgsmål, at overveje, at grave dybere. Vigtige opdagelser er blevet

gjort, og meget mere ligger forude, men på dette tidspunkt må vi bide mærke i noget. Det er uendeligt vigtigt og må ikke blive tabt.

Skriften siger, at vi er "*underfuldt skabt*" (Salme 139:14).

Skriften siger om menneskets skabelse; "*Gud har sat evigheden i menneskets hjerte*" (Prædikeren 3:11).

Så det er hvad vi ved ...

Det hjerte, som vi skal vogte over alt andet, banker ikke med en middelmådig passion. Når dette hjerte er underfuldt skabt, er det fyldt med længsler, ønsker og begær og disse længsler, ønsker og begær længes efter "**Det Evige**". Dette hjerte, denne kilde til liv, er underfuldt og omhyggeligt og betænksomt designet til at elske den største og fornemste af alle væsener.

Det var skabt til at **elske Gud**.

Det er opdagelsen.

Understreg det.

Hold fast i det.

Tag det med dig, og glem det aldrig.

Det omtaler hvor vi startede, og hvor vi skal være på vej hen.

Det fortæller hvad vi skal gøre, *frem for alt andet*.

For at vogte dette hjerte må vi søge kilden til det, som det var designet til at elske. Det er ikke skabt til noget mindre end "Det Evige". At rette denne pulserende passion til mindre betydende ting, er ikke at vogte vort hjerte, men at frustrere det. Mere! Jeg var skabt til mere! Jeg blev designet til "Det Evige"! Ødelæg mig ikke med mindre betydelige ting! Vogt mig. Beskyt mig. Tag dig af mig. Sæt mig fri og lad mig beskæftige mig med den eneste Gud, der er stor nok og mægtig nok til at bringe den ultimative tilfredshed.

"Jeg vil ivrigt løbe på dine buds vej; jo længere jeg kommer, des mere oplever jeg frihed"
(Salme 119:32).

Elsk Gud. Elsk Gud. Elsk Gud. Elsk Gud.